

Twintig jaar geleden debuteerden tien blonde d'Aquitaines op het bedrijf van de voorzitter van het Luxemburgse blondestamboek Lucien Koob. In korte tijd groeide de neventak uit tot een ware passie. 'Een blonde is de zon op de wei, maar goud voor de slager.'

Ik hou van een blonde, maar mijn vrouw is zwartharig.' Als een echte grappenmaker start Lucien Koob (59) uit het Luxemburgse Mersch het verhaal van zijn blondefokkerij. Na ruim twintig jaar topfokkerij telt het bedrijf van Lucien, zijn vrouw Aline (55) en zoon Luc (32) inmiddels ruim honderd blondes naast de evenveel koppen tellende melkveehouderij.

De fokkerij van blondevee vond zijn oorsprong in de melkveetak op het bedrijf. Bij de start van het melkquotum begin jaren tachtig was het afmesten van kruislingen een florierende nevenactiviteit. De keuze voor blondekruisingen was vanzelfsprekend voor Lucien Koob. 'Wat moest ik anders nemen?', klinkt zijn bijna retorische vraag. 'Met charolais had ik weinig voeling, Belgisch witblauw leverde in kruisingen meer kans op keizersneden en limousin sprak me niet echt aan. Van dat ras zijn er al zo veel dieren in Luxemburg. In Parijs zag ik tijdens mijn zoektocht blonde d'Aquitainedieren en dat was het. Ik werd er meteen verliefd op.'

Liefde voor blonde blondes

Naast bedrijfsleider is Koob in het fokkersmilieu vooral bekend als voorzitter van het plaatselijke blonde d'Aquitaine-stamboek. Blonde d'Aquitaines zijn relatief zeldzaam in Luxemburg. 'Vijf blondebedrijven zijn aangesloten bij het nationale stamboek', haalt de fokker een heikel punt aan. 'We zijn met te weinig om goede fokveeshows tot stand te brengen. Vroeger was er jaarlijks een fokdag, maar tegenwoordig beperken we ons tot demonstratiegroepen.'

Zelf koos Koob twintig jaar geleden als eerste in Luxemburg voor stamboekfokkerij. De aankoop van een koppel blondevaarzen in Frankrijk betekende het startsein. 'Ik ben langzaam begonnen. In de loop der jaren kocht ik af en toe koeien aan om het gemiddelde niveau verder te verbeteren.'

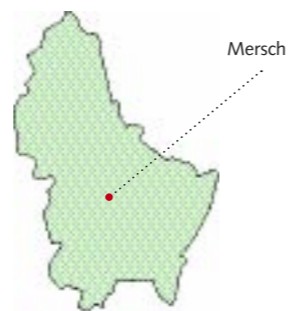
De afmest van vee en de afzet via de verkoop van vleespakketten bleef altijd bestaan. Nog meer dan naar absolute topfokkerij streeft Koob bijgevolg naar zware dieren met veel vleesaanzet. 'In mijn veestapel zie je dus ook gewoon twee soorten dieren. Aan de ene kant

heb ik fokvee en daartegenover staat het slachtvee. Maar gewicht is het belangrijkste. Blondes zijn de zon in de wei, maar goud voor de slager.'

Of de opsplitsing van het vee in twee verschillende typen ook een andere omgang met de fokkerij vraagt? 'Ik fok altijd in de richting van de rasstandaard', gaat Koob resoluut verder. 'De ene fokstier is meer vleestypisch, de ander groter en fijner. Maar het doel blijft altijd hetzelfde: een blonde van het mixte-type, groot, lang, fijn, een sterke rug en veel gewicht. 'Zelf hou ik vooral van de

Lucien en Luc Koob: 'Verkoop om te fokken betekent verkoop om te leven'

Luxemburg

Blonde goden

Lucien Koob: 'Blonde d'Aquitain es laten zich niet manipuleren'

lichter gekleurde dieren. Ik hou van blonde blondes.'

Nu de veestapel steeds meer aan de vooropgestelde mixte-doelstellingen beantwoordt, wordt de selectie moeilijker, geeft de fokker aan. 'Als je aan een vast aantal fokkoeien vasthoudt en een hoge gemiddelde leeftijd nastreeft, dan moet je gewoon gericht vervangen. Soms sta ik voor een dilemma. Maar ook dat is veehouden. Af en toe moet je afscheid nemen van de betere dieren.' Voorlopig blijft het jaar na jaar bij veertig fokkoeien. 'Uitbreiden is een andere

optie', verwijst Koob naar de groei mogelijkheden. Met ruim honderd hectare bedrijfsoppervlak is in principe nog extra ruimte voor 55 blondes. Het financiële aspect is echter een belemmering. 'Ik wil liever niet betalen om extra werk te hebben. Werk, dat kopen we niet.'

Wild in de natuur

Het voorzitterschap van het blondestamboek in Luxemburg en de omgang met de eigen veestapel getuigen van een enorme gedrevenheid en liefde voor het Franse ras. 'Blonde d'Aquitaines zijn die-

ren die ervan houden dat je er vaak mee bezig bent', vertelt Lucien Koob, terwijl hij een koppel koeien in de wei zacht beemoederend toespreekt. Zijn dieren kalven dan ook allemaal binnen. 'Een blonde die in de natuur kalft? Nee, dat is hier absoluut uitgesloten want dan gedraagt het kalf zich als wild. Heel logisch trouwens. Een kalf dat buiten geboren is, kent de mensen niet.'

Koob omschrijft zijn blondes als echte natuurdieren. Met de melkveetak als nevenactiviteit is ook de vergelijking met de melkkoeien snel gemaakt. 'Als je de melkkoeien roept en ze komen niet uit de wei, dan ga je ze halen. Met blondes lukt dat niet. Wanneer ze het laten afweten als je roept, dan kom je gewoon een dag later terug. Blondes laten zich niet manipuleren.'

Plezier in de portemonnee

De thuisverkoop van vleespakketten maakt de blondefokkerij tot een renderende tak. Maar als het even kan, ver-

Maximale vleesaanzet voornaamste fokkerijdoel

koopt Koob zijn vee het liefst voor de fokkerij. 'Verkoop om te fokken betekent verkoop om te leven. Een dier dat naar een ander bedrijf gaat, dat zie je nog een keer terug of daar hoor je soms eens iets van. Voor de slacht wegdoen betekent meer geld, maar dood is ook voor altijd weg. Daar heb je plezier van in de portemonnee, maar daar houdt het ook op.'

Fokkerij is duidelijk het lievelingsitem van Lucien Koob. Zo mist de fokker zelden fokveeshows in Frankrijk en komen de natuurlijk dekkende stieren stuk voor stuk uit het opfokstation Casteljaloux. 'Normaal hebben we twee stieren: één voor de koeien en één voor de pinken', legt Lucien Koob uit. Blondestier Refus (Jonyx x Acrobat) neemt de oude koeien voor zijn rekening. 'Een passende natuurlijk dekkende stier voor de pinken zoeken is altijd een moeilijke opgave', geeft de blondefokker aan. 'De pedigree is het enige aanknopingspunt.'

De jongste aanwinst is Aristide (Turino x Mazarin). Koob houdt even halt aan het hok van de nieuwkomer, die nog net te jong is voor de dekdienst. De fokker gaat kritisch van start, maar herpakt zich even later: 'Misschien kan ik hem beter niet op de pinken inzetten. Zie je die lange, rechte ruglijn en die mooie fijne bespiering? Dat wordt een beste.'

Annelies Debergh

